

TEZA:

1. Nie wykonanie przez radcę prawnego obowiązku nałożonego przez prawomocne orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, polegającego na przeproszeniu pokrzywdzonego, stanowi delikt dyscyplinarny określony w art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.
2. W przypadku wniesienia kasacji orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie podlega wykonaniu do czasu jej rozpatrzenia (art.62⁵ ust. 2 ustawy o radcach prawnych).

WO-15/22

ORZECZENIE

z dnia 25 kwietnia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/

Sędziowie: S WSD Katarzyna Drożdż-Najbor

S WSD Leszek Krupa

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2022 r. sprawy

radcy prawnego R. K., nr wpisu (...)

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego - art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. akt D 6/2019:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych).

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w sprawie D 6/2019 w dniu 3 grudnia 2021 r. uznał radcę prawnego R. K. (nr wpisu (...)), za winnego tego, że w okresie od dnia 11 grudnia 2018 r. nie wykonał obowiązku nałożonego prawomocnym orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 7 lipca 2017 r., sygn. akt: D 1/2017, polegającego na przeproszeniu pokrzywdzonego A. M., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 4.200 zł oraz obciążył go kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1.670 zł.

Sąd dyscyplinarny I instancji ustalił, że dniu 18 stycznia 2019 r. do OIRP wpłynął wniosek pełnomocnika A. M., o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Zawiadamiający podał, że radca prawny R. K. zaniechał wykonania, nałożonego na niego wyżej wskazanym orzeczeniem dyscyplinarnym, obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego A. M..

OSD przypomniał, że orzeczenie w sprawie D 1/2017, stanowiło przedmiot rozpoznania Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, który w dniu 10 grudnia 2018 r. utrzymał je w mocy (sygn. akt WO-145/17). Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego obwiniony złożył kasację, którą Sąd Najwyższy w dniu 10 grudnia 2018 r. oddalił jako oczywiście bezzasadna.

W postępowaniu prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny R. K. nie ustosunkował się pisemnie do zarzutów, nie stawiał się także na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. W postępowaniu przed OSD obwiniony złożył wniosek o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego w sprawie o sygn. akt D 6/2019 z uwagi na to, że sprawa, w której WSD wydał orzeczenie WO-145/17, nie została do chwili obecnej zakończona, ponieważ rozpoznający kasację Sąd Najwyższy - Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu obowiązującego prawa, a zatem kasacja ta będzie dopiero podlegała rozpoznaniu, co czyni postępowanie dyscyplinarne w sprawie D 6/2019 przedwczesnym. W uzasadnieniu wniosku obwiniony powołał się na wyrok TSUE z dnia 19 listopada 2019 r. oraz na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r., zapadły w sprawie III PO 7/18.

OSD postanowieniem z dnia 15 stycznia 2020 r. odmówił zawieszenia postępowania. Postanowienie to zostało zaskarżone przez obwinionego do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, który w dniu 14 października 2020 r. utrzymał je w mocy (WO-48/20).

Z uwagi na zmianę składu orzekającego Sądu dyscyplinarnego I instancji, sprawa o sygn. akt D 6/2019, po rozpoznaniu wspomnianego zażalenia obwinionego była prowadzona od początku.

Na rozprawie w dniu 8 marca 2021 r. OSD rozstrzygnął, zgłoszone przez obwinionego i jego obrońcę, wnioski o zawieszenie postępowania, o odroczenie rozprawy oraz o zarządzenie przerwy w rozprawie.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2021 r. Sąd odmówił zawieszenia postępowania toczącego się pod sygn. akt D 6/2019. W uzasadnieniu wskazał, że, w jego ocenie, w niniejszej sprawie nie występuje żadna okoliczność, która mogłaby stanowić długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania. Podkreślił, że kwestia statusu osób będących sędziami Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie może być rozważana w kategoriach przeszkody, a tym bardziej długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wyrażone w uzasadnieniu postanowienia z dnia 14 października 2020 r. sygn. akt WO-48/20, zgodnie z którym jeżeli wynikiem rozpoznania kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przez skład orzekający z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej utworzonej w Sądzie Najwyższym jest oddalenie kasacji, to odpada negatywna przesłanka postępowania wykonawczego, jaką stanowiło wniesienie kasacji i tym samym aktualizuje się wykonanie prawomocnego orzeczenia o ukaraniu. W ocenie OSD, oznacza to, że orzeczenie Sądu Najwyższego stanowiące rezultat merytorycznego odniesienia się do kasacji obwinionego funkcjonuje w obrocie prawnym a zatem nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego.

Alternatywny wniosek o odroczenie rozprawy, oparty na tych samych argumentach jak wniosek o zawieszenie postępowania, również nie został przez OSD uwzględniony. Podobnie jak kolejny wniosek, o zarządzenie przerwy w rozprawie, z powołaniem się na analogiczne argumenty jak przy wniosku o zawieszenie postępowania i odroczenie rozprawy. Po ogłoszeniu decyzji procesowej w sprawie odmowy zarządzenia przerwy w rozprawie obrońca obwinionego złożył oświadczenie dotyczące nieobecności obwinionego na rozprawie, które jest spowodowane kontaktem obwinionego z osobami zakażonymi wirusem Covid 19, nie uprawdopodobniając jednak w żaden sposób treści tego oświadczenia.

Na postanowienie OSD z dnia 8 marca 2021 r. o odmowie zawieszenia postępowania obwiniony złożył zażalenie, w wyniku którego WSD w dniu 29 kwietnia 2021 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (WO-46/21). W dniu 13 maja 2021 r. obwiniony złożył do Sądu dyscyplinarnego II

instancji wniosek o uzupełnienie uzasadnienia postanowienia z dnia 29 kwietnia 2021 r. który Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął w dniu 10 sierpnia 2021 r., odmawiając uzupełnienia.

Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2021 r. OSD nie uwzględnił, złożonego dzień wcześniej, wniosku obrońcy obwinionego o zarządzenie przerwy lub o odroczenie rozprawy, wskazując, że w myśl art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn. W ocenie OSD, obrońca wprawdzie wskazał przyczyny niestawiennictwa, jednak w żaden sposób ich nie uprawdopodobnił.

Sąd dyscyplinarny I instancji uznał, że materiał dowodowy wskazuje, iż radca prawny R. K. jest winny popełnienia zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego. Sąd podkreślił, iż nie jest jego rolą rozstrzyganie kwestii statusu Izby Dyscyplinarnej SN i skutków prawnych orzeczeń wydawanych przez tę Izbę. Sądy dyscyplinarne samorządu radców prawnych poprzez swoją działalność realizują konstytucyjnie określone zadanie tego samorządu, jakim jest piecza nad należyтым wykonywaniem zawodu w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.

Przyjęcie stanowiska lansowanego przez obwinionego, oznaczałoby w istocie unicestwienie działalności pionu dyscyplinarnego samorządu radców prawnych, a tym samym nierealizowanie przez nasz samorząd jego powinności.

OSD podkreślił, że dokonał zmiany opisu czynu w zakresie ustalenia czasu jego popełnienia. Zarzucany obwinionemu czyn polegał na zaniechaniu. W doktrynie prawa karnego, przyjmuje się, że czasem popełnienia przestępstwa z zaniechania jest moment, w którym sprawca obowiązku wykonać już nie może. Podzielając przytoczony pogląd OSD przyjął, że skoro postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie złożonej przez obwinionego kasacji zapadło w dniu 10 grudnia 2018 r. a wyznaczony przez OSD termin na wykonanie obowiązku przeproszenia wynosił 7 dni, to wykonanie obowiązku mogło nastąpić do dnia 17 grudnia 2018 r. a od dnia 18 grudnia 2018 r. istnieje już stan bezprawności.

Karę pieniężną w wysokości 4200 zł OSD uznał za sprawiedliwą.

Orzeczenie to zaskarżył w całości obwiniony, zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia - art. 54 ust. 1, art. 73 art. i 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62² i art. 62⁵ ust. 1 tejże ustawy w zw. z art. 8 § 1 i art. 410 k.p.k.. oraz art. 6 ust. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez rażąco wadliwe uznanie, że w sprawie niniejszej ocena statusu i skutków prawnych działań Izby Dyscyplinarnej leży poza kompetencją sądu dyscyplinarnego;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia - art. 73 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 54 ust. 1 i z art. 622 ust. 1 i 2, art. 62^A ust. 2 i z art. 70⁴ ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez wadliwe przyjęcie, że kasacja obwinionego od orzeczenia nakazującego przeproszenie osoby została oddalona, podczas gdy nie zapadło żadne prawne rozstrzygnięcie na skutek jej wniesienia, a sama kasacja nawet nie trafiła do Sądu Najwyższego;

3) obrazę przepisów postępowania - art. 62² ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 64 ust. 1 i art. 68¹ ust. 1 u.r.p. oraz art. 6 ust. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez przedwczesne wszczęcie postępowania w sprawie niewykonania orzeczenia nakazującego przeproszenie osoby, w sytuacji gdy egzekwowanie nakazu przeproszenia organy Izby rozpoczęły przedwcześnie - przed rozstrzygnięciem przez Sąd Najwyższy kasacji od orzeczenia nakładającego ten obowiązek;

4) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia - art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez nawet odmowę zawieszenia postępowania do czasu rozpoznania przez Sąd Najwyższy kasacji w sprawie WO-145/17 - rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy sprawy, w której nałożono na obwinionego obowiązek przeproszenia, t j . do czasu doręczenia obwinionemu w tamtej sprawie orzeczenia Sądu Najwyższego z uzasadnieniem;

5) naruszenie prawa materialnego - art. 27 ust. 1, art. 40 ust. 1, art. 41 pkt 1-3 w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 61 i art. 11 ust. 1 KERP oraz z art. 2, art. 7, art. 17 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie polegające na pominięciu, że rolą samorządu radców prawnych jest gwarantowanie stosowania zasad sprawiedliwości przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego i współdziałanie w stosowaniu prawa, a obowiązkiem jego organów, w tym Sądu Dyscyplinarnego jest ochrona i umacnianie porządku prawnego RP, działanie na podstawie i w granicach prawa, co obliguje OSD do weryfikacji, czy organ wydający orzeczenie, które jest brane pod uwagę w sprawie dyscyplinarnej, np. postanowienie wydane na skutek kasacji, jest prawdziwym organem spełniającym wymogi demokratycznego państwa prawnego, zdolnym do wydawania prawnych rozstrzygnięć.

Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego czynu w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w

całości i przekazanie sprawy OSD do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznanie odwołania następuje w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych).

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż zarzuty odwołania zawarte w jego punktach 1, 2, 4 i 5 sprowadzają się do kwestionowania przyjęcia, że orzeczenie, którego niewykonanie jest przedmiotem obwinienia w niniejszej sprawie, nie jest wykonalne, zatem domaganie się realizacji przez obwinionego obowiązku nałożonego w sprawie D 1/2017 (WO-145/17) jest przedwczesne. Odrębnego omówienia wymaga zarzut z pkt 4, który co prawda zasadza się na tym samym założeniu, ale jednocześnie dotyczy niewłaściwego stosowania instytucji zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

W postępowaniu dyscyplinarnym samorządu radców prawnych, zgodnie z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, w zakresie nieregulowanym tą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy k.p.k.

Z art. 62² ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 519 k.p.k. i 74¹ ustawy o radcach prawnych wynika wprost, iż orzeczenie wydane przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji jest prawomocne, lecz nie podlega wykonaniu do czasu wniesienia kasacji lub bezskutecznego upływu terminu do jej wniesienia. W przypadku wniesienia kasacji orzeczenie nie podlega wykonaniu do czasu jej rozpoznania (art. 62³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych). Potwierdza to jednoznacznie orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych radców prawnych - m.in. wyrok SN z dnia 13 stycznia 2017 r. - SDI 42/16, postanowienie SN z dnia 1 marca 2017 r. - VI KZ 2/17, postanowienie SN z dnia 24 października 2017 r. - VI KZ 6/17.

Ustawa o radcach prawnych, poza trybem odwoławczym i kasacją, nie reguluje kwestii wzruszenia orzeczeń dyscyplinarnych. W aktualnym stanie prawnym nie ma też kontrolnego mechanizmu karnoprocesowego, który mógłby być wykorzystany do wyeliminowania z obrotu prawnego postanowienia oddalającego kasację wydanego w składzie orzekającym z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego i z tego względu - zgodnie z uchwałą połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA 1-

4110- 1/20) - dotkniętego uchybieniem polegającym na nienależytej obsadzie sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Zagadnienia te analizuje opinia Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych w przedmiocie wpływu poglądu prawnego wyrażonego przez Sąd Najwyższy w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we wspomnianej uchwale, w zakresie dotyczącym oceny działalności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, na postępowanie dyscyplinarne w sprawach radców prawnych, sporządzona w dniu 5 marca 2020 r. przez dr hab. prof. Uniwersytetu Śląskiego Jarosława Zagrodnika.

Zgodnie z jej treścią, z art. 539 k.p.k. wynika tzw. zakaz super kasacji, sprowadzający się do tego, iż od orzeczenia zapadłego w składzie orzekającym z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, wydanego w następstwie rozpoznania kasacji, kasacja jest niedopuszczalna.

Z kolei instytucja wznowienia postępowania nie może tu zostać zastosowana, gdyż „(...) orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 544 § 1 i § 2 k.p.k. (w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych) jest, kończące postępowanie dyscyplinarne przed sądami

dyscyplinarnymi, orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Nie utraciło ono tego waloru na skutek oddalenia kasacji przez skład orzekający z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. (...) Orzeczenie wydane w tym składzie można by rozpatrywać w kategorii orzeczenia kończącego postępowanie sądowe w znaczeniu wynikającym z powołanych przepisów, gdyby w następstwie uchylecia zaskarżonego kasacją orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wskazany skład sądu kasacyjnego rozstrzygał merytorycznie o przedmiocie procesu, umarzając postępowanie lub uniewinniając oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r., III KO 115/00, OSNKW 2001, nr 9-10). Wobec tego, że było inaczej, należy zauważyć, że rozważanie w rozpatrywanej konfiguracji procesowej wznowienia postępowania w trybie art. 542 § 3 k.p.k. nie ma najmniejszego sensu, ponieważ ustalone uchybienie procesowe polegające na orzekaniu przez sąd nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) nie odnosi się ani do okręgowego sądu dyscyplinarnego ani do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wznowienie więc postępowania zakończonych przed tymi sądami byłoby bezprzedmiotowe i nie znajduje podstaw.

(...) Wskazany tryb nadzwyczajnej kontroli odwoławczej nie stanowi mechanizmu pozwalającego na usunięcie z obrotu prawnego orzeczenia wydanego z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Na marginesie wypada odnotować, że takiej możliwości nie stwarzają również regulacje kontrolne przewidziane w ustawie o Sądzie Najwyższym, a więc instytucja skargi

nadzwyczajnej (art. 89 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym) oraz unieważnienia prawomocnego orzeczenia sądu (art. 96 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym)”.

Zatem, orzeczenie WSD wydane w trybie odwoławczym, korzysta z przymiotu prawomocności i wykonalności, co odzwierciedla klauzula zamieszczona pod tym orzeczeniem.

Wypada podkreślić, że nie bez znaczenia są też konsekwencje opisanego wyżej stanu rzeczy. Podstawowe zadania pionu dyscyplinarnego samorządu radców prawnych to piętnowanie czynów sprzecznych z prawem, kodeksem etyki i godnością zawodu oraz piecza nad należytym wykonywaniem obowiązków zawodowych przez radców prawnych i aplikantów radcowskich. Sądownictwo dyscyplinarne ma w pierwszym rzędzie chronić obywateli, tj. naszych klientów przed nieuczciwymi i nierzetelnymi radcami prawnymi oraz stać na straży wizerunku naszego zawodu. Samorząd radcowski musi działać efektywnie a elementem tego jest m.in. wykonywanie orzeczeń dyscyplinarnych. Tymczasem, obwiniony nie wykonał obowiązku nałożonego przez prawomocne i wykonalne orzeczenie dyscyplinarne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, obwiniony próbuje skorzystać z zamieszania wokół Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a w rzeczywistości jego prawa nie zostały naruszone, gdyż wykorzystał drogę odwoławczą w ramach samorządu radców prawnych i tryb kontroli czynnika państwowego co do prawidłowości tych orzeczeń.

Sąd dyscyplinarny I instancji przedstawił tę sytuację w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, szczegółowo odnosząc się zarówno do aspektów stricte prawnych, jak i tych związanych z zadaniami samorządu realizowanymi przez rzeczników i sądy dyscyplinarne.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przepisów o zawieszeniu postępowania należy podnieść, że Sądy dyscyplinarne obu instancji dwukrotnie zajmowały się w tej sprawie wnioskami obwinionego o zawieszenie postępowania (postanowienie OSD z 15 stycznia 2020 r.; D 6/2019, postanowienie WSD z 14 października 2020; WO-48/20, postanowienie OSD z 8 marca 2021 r.; D 6/2019, postanowienie WSD z 29 kwietnia 2021 r.; WO-46/21). Podstawy wniosku o zawieszenie postępowania były za każdym razem podobne i dotyczyły kwestionowania zakończenia „pierwotnej” sprawy dyscyplinarnej. Konkluzja wszystkich orzeczeń brzmiała: nie istnieje długotrwała przeszkoda prowadzenia postępowania dyscyplinarnego a jego wstrzymanie naruszałoby dodatkowo nakaz rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie.

Tym samym tryb przewidziany w art. 22 k.p.k. został wyczerpany.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut niezakończenia postępowania kasacyjnego, z uwagi

na brak uzasadnienia postanowienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2018 r.; II DSI 1/18. Wbrew twierdzeniom obwinionego obowiązek sporządzenia tego uzasadnienia nie może wynikać z ustawy o radcach prawnych. Wskazywany przepis art. 704 ust. 1 ustawy o radcach prawnych dotyczy orzeczeń i postanowień sądów dyscyplinarnych samorządu radców prawnych. Natomiast, zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 535§ 3 k.p.k., oddalenie przez Sąd Najwyższy kasacji jako oczywiście bezzasadnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się występowania w sprawie okoliczności uzasadniających zastosowanie z urzędu przepisów art. 439 i 440 k.p.k.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.